

Arrest

nr. 196 466 van 12 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, en X X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 8 december 2017 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2012 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 14 oktober 2013 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 116 474 van 6 januari 2014.

Op 27 augustus 2014 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 5 november 2014 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 135 753 van 22 december 2014.

Op 11 mei 2016 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 12 oktober 2016 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is hangende.

Eveneens op 12 oktober 2016 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen. Ook tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Ook dit beroep is hangende.

Door de verwerende partij werd meermaals beslist om een bijkomende termijn te geven aan de verzoekende partijen om het grondgebied te verlaten. Een laatste maal tot 2 december 2017.

Op 4 december 2017 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partijen.

Eveneens op 4 december 2017 nam de verwerende partij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 8 december 2017 dienden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 4 december 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Eveneens op 8 december 2017 dienden de verzoekende partijen een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in van de beslissing 12 oktober 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

De verzoekende partijen vorderen in hun verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissing van 12 oktober 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is (geworden).

Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet.

In casu maken de verzoekende partijen het voorwerp uit van een beslissing van 4 december 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing, die aan de verzoekende partijen werd betekend op dezelfde dag, maakt de verwijdering van de verzoekende partijen imminent nu zij de vasthouding van de verzoekende partijen beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen hebben op vrijdag 8 december 2017, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissingen van 4 december 2017 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, *iuncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 197 215, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoekende partijen imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering evenmin.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. . Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *iuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *iuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM): zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde

verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van punt D van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van hun middel zetten zij uiteen wat volgt:

“1. Door de verwerende partij werd de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Als rechtsgrondslag wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet:

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

Als feitelijke motivering wordt gesteld als volgt:

Dat uit de woonstcontrole uitgevoerd door de lokale politie van Antwerpen op 19.06.2016, 27.06.2016 en 30.06.2016 is gebleken dat betrokkenen geen origineel identiteitsdocument konden voorleggen. Dat dit een origineel identiteitsstuk dient te zijn, blijkt uit punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen, waaruit blijkt dat een woonstcontrole, uitgevoerd vooraleer het A.I. aan verzoeker af te leveren, slechts gunstig kan zijn waar de verzoeker ook in staat is zich te identificeren aan de hand van het originele identiteitsdocument. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Uit de gegeven motivering blijkt dat de verwerende partij zich beroept om een bijkomende rechtsgrondslag: punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen.

2. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgronden (artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet en punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen) inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierop op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht.

3. Door de verzoekende partij werd bij hun aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet een kopie gevoegd van alle identiteitsdocumenten waarover zij beschikten. De stukken werden telkens gevoegd onder stuk 1 (er werden twee aanvragen ingediend voor de familie, de verzoekende partij).

De volledige familie (verzoekende partij) werd eerder al ingeschreven in de registers (het wachtregister), waardoor zij elk een uniek identificatienummer verkregen:

- mevrouw C.S.: (...)
- de heer C.J.: (...)
- C.A.: (...)
- C.M.A.: (...)
- C.M.: (...)

De verzoekende partij was derhalve al gekend door de verwerende partij.

Uit de gegeven motivering in de bestreden beslissing blijkt dat het inderdaad niet wordt betwist dat de verzoekende partij zijn identiteit aantoont bij hun aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt enkel dat nadien, bij een woonstcontrole: d.w.z. na de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, er geen origineel identiteitsdocument kon worden voorgelegd.

4. Artikel 9ter, §3, 2° stelt dat de verwerende partij de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat.

De vermelding "in de aanvraag" is expliciet gesteld in artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet en maakt een wettelijke voorwaarde uit.

Ook artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet verwijst, bevat dezelfde wettelijke voorwaarde:

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

Uit de gegeven motivering in de bestreden beslissing blijkt dat het niet wordt betwist dat de verzoekende partij zijn identiteit aantoont bij hun aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt enkel dat nadien, bij een woonstcontrole: d.w.z. na de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, er geen origineel identiteitsdocument kon worden voorgelegd door de verzoekende partij, quod non.

De verwerende partij schendt hierdoor de wettelijke voorwaarden van artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet.

5. De verwijzing naar punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007, betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen kan aan het bovenstaande geen afbreuk doen. Bovendien kan dergelijke omzendbrief geen bijkomende verplichtingen opleggen aan de verzoekende partij, laat staan een aanvulling of afbreuk bevatten van artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet.

In elk geval is deze verwijzing niet dienstig, aangezien het betrekking heeft op een andere situatie.

Onder punt D van deze omzendbrief (pagina 9) staat:

Indien de vreemdeling de aanvraag heeft ingediend bij aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken en deze aanvraag de bij artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 vermelde documenten en inlichtingen bevat (7), zal de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente vragen om een controle van de feitelijke verblijfplaats te laten uitvoeren, en om in voorkomend geval een attest van immatriculatie af te leveren.

Bij de controle van de feitelijke verblijfplaats zal gevraagd worden om de originele identiteitsdocumenten te vertonen, waarvan in voorkomend geval kopieën werden gevoegd bij de aanvraag. Indien de vreemdeling de originele identiteitsdocumenten niet kan vertonen, wordt de woonstcontrole geacht negatief te zijn. Het woonstcontrole-verslag dient dan te vermelden dat de originele identiteitsstukken niet vertoond werden.

Indien de woonstcontrole positief is, wordt de vreemdeling ingeschreven in het vreemdelingenregister en ontvangt hij een attest van immatriculatie met een geldigheidsduur van drie maanden.

Dit punt van de omzendbrief bevat instructies over het al dan niet afleveren van een attest van immatriculatie. Indien de vreemdeling de originele identiteitsdocumenten niet kan vertonen, wordt de woonstcontrole geacht negatief te zijn. Het woonstcontrole-verslag dient dan te vermelden dat de originele identiteitsstukken niet vertoond werden.

Er wordt op geen enkele manier gesteld dat, indien bij een woonstcontrole de originele identiteitsdocumenten niet kunnen voorgelegd worden, de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard.

6. De verwijzing door de verwerende partij naar het arrest van de Raad van State van 30 juni 2011 (nr. 214.351) doet geen afbreuk aan het bovenstaande, wel integendeel.

Voor eensluidend verklaard afschrift

Pagina 10 van 12

In dit arrest wordt gesteld onder punt 2.4.3:

Overwegende dat uit de voormelde bepalingen volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument of van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet; dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag; dat de overweging in het bestreden arrest dat artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet “het algemeen principe niet uit(sluit) dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat moment beschikt”, geen afbreuk kan doen aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in artikel 9ter en zijn uitvoeringsbepalingen; dat het bestreden arrest dan ook strijdig is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; dat het eerste middel gegrond is;

In dit arrest wordt wederom bevestigd dat de vereiste identiteitsdocumenten dienen gevoegd te zijn “op het ogenblik van het indienen van de aanvraag”.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het niet wordt betwist dat de verzoekende partij zijn identiteit aantoot bij hun aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt enkel dat nadien, bij een woonstcontrole: d.w.z. na de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, er geen origineel identiteitsdocument kon worden voorgelegd door de verzoekende partij.

Dit laatste, ongeacht of dit werkelijk het geval is, kan geen aanleiding geven tot de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het tegengestelde geval schendt artikel 9ter Vreemdelingenwet, punt D van de omzendbrief van 21 juni 2007 en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht.

7. Tot slot wijst de verzoekende partij er, louter ten overvloede, nog op dat zij heeft voldaan aan de vereisten van artikel 9ter Vreemdelingenwet inzake het aantonen van hun identiteit.

De bijgevoegde documenten aan de aanvraag bevatten de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van verzoekers.

De bijgevoegde documenten aan de aanvraag zijn uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

De bijgevoegde documenten aan de aanvraag laten toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoekers en de bijgevoegde documenten zijn niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van verzoekers.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen hebben op 11 mei 2016 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet: “de betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet”.

Met betrekking tot artikel 9ter, § 2 en de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden stelt de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling het volgende:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter

verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

“ § 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen ten bewijze van hun identiteit een kopie van een arbeidskaart, een attest van immatriculatie een bijlage 26 *quinquies* en een bijlage 35 voegden bij hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing dit niet specifiek vermeldt, maar de voorlegging ervan wordt door de verwerende partij niet betwist. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij deze neergelegde documenten niet aanvaard om reden dat ze de identiteit niet aantonen maar dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk verklaart om reden dat ze ten tijde van de woonstcontrole geen origineel identiteitsdocument konden laten zien.

Op het eerste gezicht leest de Raad in artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst, niet dat de verzoekende partijen een origineel identiteitsstuk moeten voegen bij hun aanvraag om verblijfsmachtiging.

Integendeel, artikel 7, § 1, 1° van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt uitdrukkelijk dat een afschrift kan gevoegd worden bij de aanvraag om verblijfsmachtiging.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 19.06.2016, 27.06.2016 en 30.06.2016 een woonstcontrole uitgevoerd werd op het door de verzoekende partijen opgegeven adres. De wijkagent omcirkelde ter gelegenheid van de woonstcontrole het woord “ja” als antwoord op de vraag “*Woont deze vreemdeling werkelijk op het adres: (...)*”.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris kort na de overmaking van het verslag van de woonstcontrole, contact opnam met de wijkagent met de vraag om na te gaan of de verzoekende partijen hun originele identiteitsstukken bij woonstcontrole konden tonen. Betrokkenen bleken niet in staat te zijn een origineel identiteitsdocument voor te leggen.

De gemachtigde van de staatssecretaris valt dus over het feit dat de verzoekende partijen tijdens de woonstcontrole geen origineel document konden voorleggen, maar uit de in punt 2.4. vermelde reglementering blijkt niet dat dit een grond is voor het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om verblijfsmachtiging.

De bestreden beslissing verwijst naar een omzendbrief van 21 juni 2007. De Raad leest in deze omzendbrief die de verwerende partij citeert in haar nota met opmerkingen, dat indien de originele identiteitsdocumenten niet kunnen getoond worden bij de woonstcontrole, de woonstcontrole geacht wordt negatief te zijn. De Raad leest echter nergens in de bestreden beslissing dat de woonstcontrole negatief is. Voorts is er in het administratief dossier geen stuk terug te vinden waar uitdrukkelijk blijkt dat de woonstcontrole negatief is. Alleszins kan een omzendbrief in geen geval afbreuk doen aan de hiervoor vermelde reglementering.

Te dezen kan ook nog dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 26 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Uit het bovenvermeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de identificatieplicht van de aanvrager werd versoepeld en dat het niet noodzakelijk is dat deze laatste een identiteitsdocument voorlegt maar dat een document waaruit de identiteit op afdoende wijze blijkt, volstaat. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet houdt *prima facie* niet in dat een kopie van een identiteitsdocument niet zou volstaan als een bewijskrachtig element, uiteraard voor zover er geen nadere twijfels zijn aan de waarachtigheid ervan.

In de bestreden beslissing wordt enkel vastgesteld dat de verzoekende partijen geen origineel identiteitsdocument konden voorleggen en dat dit toch een origineel identiteitsdocument dient te zijn, waarna de aanvraag om die reden niet ontvankelijk wordt verklaard.

De bestreden beslissing stelt nergens dat de identiteit van de verzoekende partijen onzeker of frauduleus is, noch wordt de door de verzoekende partijen aangegeven identiteit en nationaliteit in vraag gesteld. De Raad merkt op dat, gegeven artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, in beginsel de voorlegging een kopie van een nationaal paspoort, tegemoet komt aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Gegeven het feit dat de verzoekende partijen een kopie van hun documenten ten bewijze van hun identiteit, waarvan de waarachtigheid in de bestreden beslissing niet in vraag worden gesteld en waarvan niet wordt gesteld dat ze geen afdoende bewijs van hun identiteit vormen, toevoegden aan hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan *prima facie* worden gesteld dat althans de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden in casu dus vervuld waren op het ogenblik van de indiening van de aanvraag (RvS 30 juni 2012, nr. 214.351)

Concluderend dient de Raad op het eerste gezicht te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing inzake de door de bij de aanvraag om verblijfsmachtiging gevoegde kopie van hun documenten ten bewijze van hun identiteit, in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet deugdelijk is. (RvS 2 oktober 2013, nr. 224.932)

Wanneer er wordt geponeerd dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling, dient er op duidelijke wijze uiteengezet te worden waarom deze wetsbepaling niet van toepassing is.

Waar de motivering van de bestreden beslissing op het eerste gezicht is gebaseerd op een verkeerde toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name waar een voorwaarde wordt toegevoegd aan een wetsbepaling die daarin niet uitdrukkelijk is opgenomen, is deze motivering derhalve niet deugdelijk, pertinent en draagkrachtig.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd *prima facie* geschonden. Een motivering die gebaseerd is op een verkeerde toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan onmogelijk deugdelijk zijn.

Het enig middel is ernstig.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In hun verzoekschrift voeren de verzoekende partijen als moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende aan:

“De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.

Mevrouw C S. kampt met ernstig medische problemen. Het meest zorgwekkend is de medische situatie van het oudste kindje: A. (°11.09.2011).

Omwille van deze redenen werd door de verzoekende partij een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Uit de bijgevoegde stukken aan deze aanvraag, blijkt de ernst van de medische problematiek waarmee zij te kampen hebben.

De verzoekende partij voegde het standaard medisch attest, opgesteld door Dr. C., toe bij de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Dit attest is gedateerd op 3 mei 2016. Bij dit attest werden drie bijlagen gevoegd:

- Verslag van 20 juni 2014 van Dr. C.*
- Afspraak van 17 mei 2016 bij Dr. K.*
- Afspraak van 20 mei 2016 bij Dr. T.*

De verzoekende partij voegde tevens een tweede standaard medisch attest, opgesteld door Dr. K.K., toe bij dit schrijven. Dit attest is gedateerd op 29 april 2016. Bij dit attest werden twee bijlagen gevoegd:

- Verslag van 23 oktober 2015 van Dr. M.*
- Medisch attest van 29 april 2016 van Dr. K. K.*

De verzoekende partij voegde ook een derde standaard medisch attest (stuk 6), opgesteld door Dr. K. K., toe bij dit schrijven. Dit attest is gedateerd op 23 oktober 2015. Bij dit attest werden twee bijlagen gevoegd:

- Medisch attest van 23 oktober 2015 van Dr. K. K.*
- Aanvraagformulier voor onderzoek*

Voor eensluidend verklaard afschrift

De verzoekende partij voegde ook nog een vierde standaard medisch attest, opgesteld door Dr. L. S. (kaakspecialist), toe bij dit schrijven. Dit attest is gedateerd op 1 april 2016.

Aanvullend wordt er door de verzoekende partij een verslag voorgebracht van Dr. S. van 12 april 2016, nadat mevrouw S. C. werd onderzocht op consultatie op 1 april 2016.

Door de verzoekende partij werd ook een kinesitherapeutisch evolutieverslag overgemaakt.

Door verzoekers werd nog een verslag voorgebracht van Dr. L. F. van 1 maart 2016 en een medisch verslag van Dr. T. D. B. van 21 mei 2014.

Tot slot werd ook een cd-rom toegevoegd met daarop het medisch onderzoek van de verzoekende partij.

Het zijn deze redenen dewelke de verzoekende partij verhinderen het land te verlaten, terwijl zij een bevel kregen om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van hun medische regularisatie op de kortst mogelijke termijn is derhalve essentieel.

Verzoekers leven momenteel in grote onzekerheid, o.a. inzake huisvesting en het vervullen van hun basisbehoeften, terwijl zij getroffen zijn door ernstige medische problemen.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt om deze redenen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee.”

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partijen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat de verwerende partij, door uit te gaan van een verkeerde feitelijke beoordeling, geen rekening heeft gehouden met de medische redenen zoals uiteengezet in de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Het nadeel is evident ernstig en moeilijk te herstellen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

Kamervoorzitter,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

J. CAMU